

D.H. LAWRENCE

ÖLEN ADAM

Çeviri: BİLGE KARASU

D.H. LAWRENCE
ÖLEN ADAM

The Escaped Cock, D.H. Lawrence

© 2010, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

2. basım: Temmuz 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-1144-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750711442

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

D.H. LAWRENCE
ÖLEN ADAM

UZUN ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Bilge Karasu

D.H. Lawrence'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oğullar ve Sevgililer, 1985

Bakire ile Çingene, 1990

Gökkuşuğı, 1990

Âşık Kadınlar, 2009

Lady Chatterley'in Âşığı, 2012

Atını Sürüp Giden Kadın, 2016

D.H. LAWRENCE, 1885'te İngiltere'de, Eastwood, Nottinghamshire' da doğdu. İlk romanı *The White Peacock* (Beyaz Tavus Kuşu) 1911'de, ikinci romanı *Günahkâr Ruhlar* 1912'de basıldı. Yarı otobiyografik romanı *Oğullar ve Sevgililer* (1913) Lawrence'ın kendi yaşamöyküsünü, genç bir adamın annesiyle ilişkisi ve bu ilişkinin başka kadınlarla ilişkilerini nasıl etkilediğiyle ilgili güçlü bir psikanalitik incelemeye dönüştürüyordu. 1915'te yayımlanan *Gökkuşağı*'nda, Brangwen ailesinin üç kuşak öyküsü aracılığıyla toplum ve ruhsal değişimi ele alınıyordu. Kitabın devamı niteliğindeki *Âşık Kadınlar* 1920'de yayımlandı. Onu yine aynı yıl 1920'de *Kayıp Kız*, 1926'da *Kanatlı Yılan*, 1928'de *Lady Chatterley'in Âşığı*, 1930'da *Bakire ile Çingene* adlı romanlar izledi. Aynı zamanda çok iyi bir şair, öykü ve deneme yazarı olan D.H. Lawrence, özellikle romanlarıyla XX. yüzyıl İngiliz edebiyatının en etkili yazarlarından biri oldu. Lawrence, 1930'da Fransa'nın Vence kentinde öldü.

BİLGE KARASU, 1930'da İstanbul'da doğdu. İÜEF Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Basın Yayın ve Turizm Genel Müdürlüğü'nde, TRT Radyosu Dış Yayınlar Bölümü'nde ve Hacettepe Üniversitesi'nde çalıştı. İlk öyküsü 1952'de *Seçilmiş Hikâyeler* dergisinde çıktı. *Troya'da Ölüm Vardı*, *Uzun Sürmüş Bir Günün Akşamı*, *Göçmüş Kediler Bahçesi* gibi unutulmaz kitaplarıyla Türk edebiyatının önde gelen yazarları arasında yer aldı. Faulkner'ın *Doktor Martino*'su, J.M. Barrie'nin *Peter Pan*'ı, S. De Beauvoir'ın *Sessiz Bir Ölüm*'ü, Calvino'nun *Üç Deneme*'si gibi önemli çevirileri vardır. 1995'te aramızdan ayrıldı.

Giriş

Mezopotamya-Mısır-Yunaneli üçgeni içinde yüzyıllarca gidip gelen efsanelerin düğüm noktası Anadolu-Suriye-Lübnan, üçgenin üç köşesinde unutulmaya başlanan şeyleri, yüzyıllarca, yaşamlarının bir parçası olarak taze tuttular,¹ tutmakla kalmayıp Roma'ya öğrettiler, aşıladılar: Eski *mysterion*'lar, *mythos*'lar, doğa ile yeniden bir bağ kurmaya, unutulmuş heyecanları tazelemeye götürüyordu. Doğu gizemciliği yeniden bir kaynak oluyordu Batı'ya.

En yaygın, en geniş en önemli *mythos*'lardan biri olan "Ölüm Dirilen Tanrı" *mythos*'u,² mevsimlerin değişmesini, doğanın ölüm dirilişini, ölümün yası ile dirilişin sevincini bir araya getirerek anlatan bir *mythos*'tu. Tanrıların tükenen gücü, ilkyazla birlikte yenilensin diye insanlar, ağladıkları ölümden sonra sevinç içinde dirilişi kutlar, bayram ederlerdi. Bu bayramlarda oynanan oyunlarla söylenen sözler, okunan dualar, anlatılan efsaneler yerden yere değiştirdi ama ağıtlarla şenliklerin tarihi aşağı yukarı bir olur,³ topraktan fişkıran yeşil ekinler, ölümüne ağlanan buğday yahut bolluk tanrısının diriliş inancası sayılırdı. Roma'da, Mısır'da, Babil ile Suriye'de, Byblos'ta, Anadolu'da, Osiris, Tammuz (Adonis) yahut Attis'in ölümüne

1. *Ölen Adam*'ın ikinci bölümü MS 34 yılında Lübnan'da geçen bir olayın hikâyesidir.

2. "Ölüm Dirilen Tanrılar" arasında en ünlüleri Baal, Osiris, Adonis-Tammuz, Attis'ti.

3. İlkyaz gün-tün eşitliği dolayları. Yalnız Baal'in diriliş şenliği birkaç ay sonrasına rastlardı. (Zaten Baal'in efsanesi ile öteki tanrıların efsaneleri arasındaki benzerlikler bizi hemen bir uygunluk düşüncesine götürmemelidir.)

ağlandığı günler¹ ilk Hıristiyanlarda da İsa'nın ölümüne ağlandığı günler olmuştur. Bu günler, öteki tanrıların dirilişine sevilen günler olduğu gibi İsa'nın da dirilişi ölüm tarihinden iki gün sonra şenliklerle kutlanır oldu.

* * *

Yer Tanrısı Seb (Keb, Geb) ile Gök Tanrıçası Nut'un oğlu Osiris doğduğu zaman, tanrıların en büyüğünün doğduğunu bildiren bir ses çınlamıştı havada.²

Osiris, kendinden üç gün sonra doğan kız kardeşi İsis'le –Mısır töresine uyarak– evlenmişti. İsis, buğdayla arpayı bulmuş, ağaçlardan yemiş dermiş, bağ yetiştirmiş ilk varlıktı; Osiris, dünyayı dolaşıp bütün insanlara bunları öğretti. Ama bir gün, kardeşi Set'le yetmiş iki kişi daha birlik olup onu oyuna getirerek bir sandığa tıktılar, kurşun eriterek lehimledikleri bu sandığı suya attılar. Bunun üzerine İsis, karalar bağlayarak Osiris'i aramaya çıktı.

Osiris'i taşıyan sandık, bu arada, Byblos kıyılarına varmıştı.³ Karaya vurduğu yerde bir "erika" ağacı bitmiş, sandığı gövdesine saklamıştı. Byblos kralının bu ulu ağacı kestirip sarayına direk yaptığını öğrenen İsis, Byblos'a giderek kralın çocuğuna dadı oldu.⁴

1. Çoğu zaman mart ayının son on günü içinde; Roma'da 25 Mart.
2. İsa'nın doğumunda da Pan'ın öldüğünü haber veren aynı ses olsa gerek.
3. Samsatlı Lukianos, Suriye Tanrıçası, VII'de, "Birtakım Byblos'lular, Mısırlı Osiris'in yurtlarında gömülü olduğunu, tutulan yasla bu şenliklerin Adonis şerefine değil de hep Osiris için olduğunu söylüyorlar. Bu konuda inanılacak şeyler ileri sürer gibi olmalarının nedenini anlatayım. Her yıl Mısır'dan Byblos'a, suda yüzerek bir baş gelir; bu iki ülke arasındaki denizi yedi günde aşar. Bu tanrısal yolculukta onu rüzgârlar yeder. Yolundan hiç şaşmaz, hiçbir zaman Byblos'tan başka yere varmaz. Tansık bir iştir bu. Her yıl olur; ben Byblos'ta iken de oldu; bu yüzden, bu papirüs başa doya doya bakabildim," der. Her yıl İskenderiye'de, Adonis Bayramı kutlanırken denize atılan bu papirüs baş, Osiris'i taşımış olan sandığın yolu üzerinden giderek yedi gün sonra Byblos'a varınca, kadınlar ağıtlarını keser, sevinç çılgınlıkları atarlardı.
4. İsis'in, bu çocuğu ölümsüz kılmak için gece, ortalıktan el ayak çekilince, çocuğun ölümlü parçalarını yakmaya başlaması, anasının bunu görünce İsis'in işine engel olup çocuğun ölümsüz hale getirilişini önlemesi, kızını arayan Demeter'in Keleos'un sarayında Demophon'u ölümsüz kılmak için korlara yattırmasına benziyor.

Daha sonra, kendini tanıtan İsis, kraldan istediği direğin içinden sandığı çıkardı, Osiris'in üzerine kapandı. Sonra da onu alarak oğlu Horus'un yanına döndü.

Ama günün birinde Set, bu cesedi buldu, tanıdı, 14 parçaya bölerek dağıttı. İsis, gene papirüsten yapılmış bir kayığa binip bu parçaları aramaya başladı. Eline geçen her parçayı, Set'in kötülüğünden korumak üzere, bulduğu yere gömüyordu. Ama bir tek parçayı bulamamıştı: balıkların yediği erkeklik organını... Bunun üzerine İsis, bu organın bir benzerini yaptı. Bu heykel, yüzyıllar boyunca Osiris bayramlarında kullanıldı...

Yunan kaynaklarının (Plutarkhos başta olmak üzere) anlattığı Osiris efsanesini Mısır kaynaklarından yararlanarak şöyle bitirebiliriz: İsis'le kardeşi Neftis'in ağlamalarına, ağıtlarına dayanamayan ulu Tanrı Ra, Anubis'i gönderdi. Toth ile Horus'un yardımı ile Anubis, Osiris'in bütün parçalarını bir araya getirdi, keten bezlere sardı.¹ O zaman İsis, bu soğumuş "kil"in üzerinde kanatlarını çırpıttı; Osiris dirilerek öbür dünyada ölümlerin başına kral oldu.

Frazer'e göre,² Osiris'in dirilişinde Mısırlılar, kendi ölümsüzlüklerinin bir inancasını görürlerdi. Osiris'in bayramları 18 gün sürer, bu bayramda Osiris *mythos*'unun gelişmesine uyularak ağlayıp yitik tanrı aranır; sonra bulununca, çılgınca seviniyordu.

Topraktan ekinler fışkırınca, ölen tanrının bu buğdayı kendi vücudu ile meydana getirdiğine inanılırdı. Besleyici tanrının, besleyici kral, çocuklarını doyuran baba, hatta bolluk için kurban edilen tanrı-kral izleklerine karıştığı bu noktada, halkını doyurmak için vücudunu veren, insanlar yaşasın diye ölen tanrı (tabii, bu yeni dirim içinde yeniden dirime eren, dirilen tanrı), bizi Hıristiyanlığın "Komünyon" ayinine götürür: Bir parça kan (simgesini şarapta bulan İsa'nın kanı) ile bir parça "ten" (simgesini ekmekte bulan İsa'nın vücudu) bütün inananlara dağıtıldığı bu ayin, tanrısal varlık ile o varlığa ina-

1. Bu bakımdan, *Ölen Adam*'da İsa'nın keten bezlere sarılmış bir halde iken dirilmesi hatırlanabilir. Gerçi, keten bezler töre gereği idi (Yeni Ahit, "Yuhanna" 19:40) ama bu töre pek eski temellere dayanıyordu.

2. James G. Frazer, *Altın Dal/Dinin ve Folklorun Kökleri*, "Adonis", "Attis", "Osiris" bölümleri.

nanlar arasındaki gizemsel bağları tazelemek için yılda en az –o da Paskalya zamanı, yani İsa'nın ölümü ile dirilişinin kutlandığı günler olmak üzere– bir defa yapılır.¹

* * *

“Luka İncili”nin yedinci bölümünde Magdalena'nın (Mecdelli Meryem) öyküsü şöyle anlatılır: “(37) Ve işte şehirde bulunan bir kadın, bir günahkâr kadın, (İsa'nın) Ferisi'nin evinde sofrada olduğunu öğrenince, bir ak mermer kapta değerli yağ getirip onun ayaklarının yanında arkada durdu, ağlayarak ayaklarını gözyaşları ile ıslatmaya başladı ve saçları ile sildi, ayaklarını öptü ve değerli yağ ile meshetti. İsa'yı evine çağırılmış olan Ferisi bunu görünce, içinden dedi: Bu adam peygamber olsaydı, kendisine dokunan kimdir ve ne çeşit kadındır bilirdi, çünkü bu günahkâr bir kadındır. İsa da ona cevap verip dedi: Simun, sana bir söyleyeceğim var. Ve o, Söyle, muallim, dedi. Bir alacaklının iki borçlusu vardı; biri beş yüz, öteki elli dinar borçlu idiler, ödemek için bir şeyleri olmadığından, her ikisine de bağışladı. İmdi, bunlardan hangisi onu çok sevecektir? Simun cevap verdi: Sanırım ki, kendisine çok bağışlanan. İsa ona, Doğru hükmettin, dedi. Ve kadına dönerek Simun'a dedi: Bu kadını görüyor musun? Senin evine girdim, ayaklarım için bana su vermedin; fakat o benim ayaklarımı gözyaşları ile ıslattı, saçları ile sildi. Sen bana bir öpüş vermedin, fakat o, geldiğinden beri ayaklarımı durmadan öptü. Saçlarımı zeytinyağı ile meshetmedin; fakat o, ayaklarımı değerli yağ ile meshetti. Bundan dolayı sana derim: Onun çok olan günahları bağışlandı; zira o çok sevdi. Fakat kendisine az bağışlanan az sever. Ve İsa kadına dedi: Günahların bağışlandı. Ve onunla beraber sofrada oturanlar, Bu kim ki, günahları da bağışlıyor, diye içlerinden söylenmeye başladılar. (50) İsa kadına: İmanın seni kurtardı, selametle git, dedi.”

* * *

1. *Ölen Adam*'da İsa'nın “İşte kanım, işte vücudum” sözlerinin anlamı bu ayının çerçevesinde ortaya çıkıyor.

Birinci bölüm

Kudüs yakınlarında oturan bir köylü vardı, ufak tefek, sümsük sümsük duran yavru bir dövüş horozu satın almıştı, ama ilkyaz ilerledikçe gösterişli gösterişli tüylenen horoz, incir dallarının ucunda yapraklar belirmediği zaman turuncu renkli kemer boynuyla ışıltılı yanıyordu.

Yoksuldu bu köylü, bir kerpiç damda otururdu; bütün toprağı, kart bir incir ağacının boy gösterdiği, daracık, pis bir iç avlusuydu. Efendisinin bağları, zeytinlikleri, buğday tarlaları içinde Tanrı'nın günü çalışır, sonra patikanın kıyısında duran kerpiç damına, uyumaya gelirdi. Ama yavru horozuyla kıvanıyordu. Kapalı avlunun içinde, küçücük yumurtalar yumurtlayan, zaten seyrek olan tüylerini döküp duran, boylarından umulmayacak kadar ortalığa ters yığan üç uyuz tavuk vardı. Bir köşede, samanla örtülü bir sundurmanın altında, çoğu zaman köylünün yanında tarlaya giden, ara sıra da evde kalan uyuşuk bir de eşek dururdu. Köylünün bir karısı da vardı, kara kaşlı kara gözlü, pek de çalışkan olmayan tazece bir kadın... Tavuklara tane serper, sofradan artan yulaf lapasını döker, eşek için de orağıyla yeşil otlar biçerdi.

Yavru horoz bayağı alımlı bir şey oldu. Talihi yüzüne gülmüş, üç kıtıpiyos tavuklu o küçücük pis avluda, züppe horozun biri kesilmişti. Duvarların ötesinde, hiç

mi hiç bilmediği bir dünyada öten başka horozların sesine, boynunu uzatıp süzerek acı, tiz karşılıklar vermesini öğrendi. Ama ötüşünde ateşli bir özellik vardı; öteki horozların uzaktan gelen sesleri onu umulmadık taşkınlıklara, patlaklara kışkırtıyordu.

Köylü, yatağından kalkıp entarisini giyerken, “Nasıl da ötüyor,” derdi.

“O yirmi tavuğun hakkından gelir,” derdi karısı.

Köylü damından çıkar, genç horozuna övünçle bakardı. Lime lime olmuş o üç tavuğun –artık son noktasına varana değin– ıncığını bellemiş olan arsız, yalım yalım yanan bir kuştı bu. Ama horozcuk, bilinmeyen bir acunda, görünmeyen, uzakta kalmış horozların meydan okuyuşlarını dinleyerek başını bir yana eğdi. Tutsak tutuldukları yerden kendisine esrarlı esrarlı seslenen cisimsiz ötüşleri. O ise, hiç yıldırılamayacak, çın çın öten bir meydan okuyuşla karşılığını verirdi bunların.

Köylünün karısı, “Çok sürmez, kaçar bu muhakkak,” diyordu.

Bu yüzden, onu yemle kandırdılar, kanatlarının, ayaklarının bütün gücüyle direndiği halde yakaladılar, bacağına bir ip bağlayarak mahmuzlarının üstünden düğümlediler; ipin öbür ucunu da eşeğin ahırının saman çatısını tutan merteğe bağladılar.

Serbest kalan genç horoz, haksızlığa kızgın uzun, cakalı adımlarla kişiöğullarından uzaklaştı, ipini sonuna dek gerdi, bağlı ayağını bütün gücüyle çekti, takıldı, bir an yere kapaklandı, kirlili toprak tabanın üzerinde, uyuz tavukları yıldı içinde bırakarak, çılgıncasına debelendi, sonra da gönül bulandırıcı bir yalpalama ile ayağa kalkabilirdi, düşünceye durdu. Köylü ile köylünün karısı yürekten güldüler, genç horoz onların bu gülmesini işitti. Ayağından bağlı olduğunu, gamlı, uğursuzluğu sezen bir bilgiyle bildi.

Artık ne caka satıyor ne de tüylerini kabartıyor, parlatıyordu. İpinin sınırlandığı yer içinde kasvetli kasvetli yürüyordu. Gene de yemlerin en iyisini gövdeye indiriyor, gene de ara sıra yemin pek güzel bir parçasını, o sırada gözdesi olan tavuk için ayırıyordu. Gene de, yöresine kayıtsızca sokularak o görünmez büyüyü salan dişilerinden birinin üzerine titreyen, ürpertiler içinde bir ateşlilikle sıçrıyordu. Gene de, gün ışırken tutsak tutuldukları yerden boşanan horoz  t şlerine meydan okurcasına karşılık veriyordu.

Ama Şimdi, yemini yutuşunda yavuz bir açgözlülük, uyuz tavukların üzerine atılışında sıkıntılı bir zafer sevinci vardı. Her Őeyin üstünde, sesi, ınlayıcılığının altın parlaklığını yitirmişti. Ayağından bağlıydı, bağlı olduğunu da biliyordu. Bedenini, ruhunu, canını bağlıyordu o ip.

Bununla birlikte, alttan alta, içindeki dirim yavuzcasına kesintisizdi. Kesilmesi, kopması gereken Şey, ipti. Böylece, bir sabah, tanyeri ağarmadan önce ani bir g  dalgasıyla uykularından sıyrılarak kanatlarını açtı, ileriye atıldı, ip kopuverdi. Garip, yabanıl bir sesle acı acı haykırdı, bir sıçrayışta kendini duvarın üzerinde buldu, oracıkta tiz, kulak paralayıcı bir sesle  tt . Ses,  yle tizdi ki köylüyü uyandırdı.

Aynı saatlerde, tanyerinin ağarmasından önceki aynı dakikalarda aynı sabah, bir adam, kendisini bağlı tutan uzun bir uykudan uyandı. Kayaların iine oyulmuş bir mağarada, uyuşmuş, üşümüş olarak uyandı. Bütün o uzun uyku boyunca vücudu sızılarla doluydu, Şimdi de h l  sızılar içindeydi. Gözlerini açmadı. Bununla birlikte uyanmış, uyuşmuş, üşümüş, kaskatı, sızılı içinde, sımsıkı bağlı olduğunu biliyordu. Yüzü soğuk sargılarla sarılmıştı, bacakları sargılarla bağlanmıştı. Yalnız elleri özgürdü.

İstese kıpırdanabilirdi: Biliyordu bunu. Ama kıpır-

danmak istemiyordu canı. Ölülerin arasından kalkıp dönmeyi kim ister ki? Kımıldamanın önsezisinde bile, içinde, derinden derine bir gönül bulantısı kıpırdıyordu. İçinde zaten başlamış olan garip, ölçüye vurulmaz harekete, bilinçliliğe yeniden dönüş hareketine içerliyordu şimdiden. Öyle olmasını istememişti. Ötelerde, belleğin bile taşlar gibi ölü yattığı yerde kalmak istemişti.

Şimdi ama, geri gelen bir mektup gibi, bir şeyler geri gelmişti ona; bu geri gelişle birlikte ansızın, elleri kımıldadı. Havaya kalktı elleri; soğuk, ağır, acılı... Gene de bu eller yüzünden örtüyü çekmek, omuz sargılarını açmak üzere kalkmıştı. Sonra soğuk, ağır, uyuşmuş, buncacık hareketten bile bitkin, daha çok kımıldamaya isteksizlikleri anlatılamayacak kadar büyük eller, düştü gene.

Yüzü açılmış, omuzları özgürdü; gene daldı; ölü olmanın soğuk hiçliğinde bir destek bularak, ölü, yattı. En çok istediği şey, öyle olmaktı. Bu işi başarmıştı da hemen hemen: Ötede olmanın tamamıyla soğuk hiçliğini, bütünüyle elde etmişti.

Bununla birlikte, neredeyse kendini artık tamamıyla yitireceği anda, ansızın, bileklerde duyulan bir ağrı ile itelenen elleri yeniden havaya kalktı, dizlerindeki sargıları itmeye başladı, göğsü buz gibi, ölücesine kıpırtısız dururken bile ayakları oynadı.

Sonunda da gözleri açıldı. Karanlığa. Aynı karanlığa. Ama gene de, belki, altüst edici ışığın, katkısız karanlığı yırtıp açan, bir soluk ışını vardı ortalıkta. Başını kaldıramıyordu. Gözleri yumuldu. Her şey bir daha sona erdi.

Sonra birden, bir dirseği üzerinde doğruldu, ulu dünya çevresinde dönendi. Sargılar sıyrıldı düştü. Daracık kaya duvarlar, üzerine doğru geldi, tutsaklığın yepyeni acısını duyurdular. Işık yarıkları vardı ortalıkta. Kasılmadan doğan bir güç dalgasıyla, o daracık kuyunun için-

KLASİKLER

Avluya çıkarken genç horoz öttü. Cılızlaşmış, kısık bir ses çıkarıyordu ama kuşun bu sesinde acıdan kuvvetli bir şey vardı. Yaşamak gerekliliği bu, hatta dirimin zaferini çağırıyordu. Ölmüş olan adam durup kaçmış, sonra da yakalanmış horozun tüylerini kabartışına, dirimden ölüme yeniden bir meydan okuyuşta başını dikerek, gagasını aralayarak ayaklarının ucuna basarak ileriye uzanışına bakıyordu.

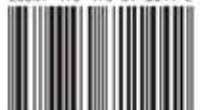
İngiliz edebiyatının büyük yazarı D.H. Lawrence'tan yine büyüleyici, bir o kadar da huzursuz edici bir kısa roman. Dirilen ve dünyanın, Avrupa'nın perişan kırlarında paralanmış kefeniyle dolaşmaya başlayan bir adam... Lawrence, İsa'ya ait mitleri güçlü birer çağdaş metafor olarak ortaya koyuyor bu metninde. *Ölen Adam*, Bilge Karasu tarafından Türkçeye kazandırılmış ve 1963 yılında TDK Çeviri Ödülü'nü almıştı. İlk elde okunması gerekenler arasında.

Kapak resmi: El Greco

📧 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-1144-2

9 789750 711442